

~ 2 ~

Ferr'han opende zijn ogen, maar sloot ze meteen weer toen een werveling van kleuren, vormen, schimmen op hem af kwam. Hij probeerde rustig te blijven, concentreerde zich op zijn ademhaling, hield zichzelf voor dat er niets aan de hand was. Nog eens opende hij zijn ogen en weer wervelde alles in een storm van kleuren om hem heen. Hij dwong zichzelf te blijven kijken, te blijven liggen.

Ja, hij lag. Onder zich voelde hij iets zachts, iets waar zijn handen op rustten en waar zijn lichaam een beetje in wegzakte. Er lag ook iets over hem heen, iets dat hem gedeeltelijk bedekte – zijn linkerbeen, heupen, zijn buik. Het was een bed waarop hij lag, maar het voelde koud en klam, niet lekker warm zoals je van een bed zou verwachten. Hij rilde. Onder zijn schouders was het nat.

Met een ruk schoot hij overeind – het water om hem heen, dat hem insloot, in hem drong, de dansende gedaanten, het ritueel. Hij kreunde en zakte weer terug. Zijn Kléar'ach. Nu wist hij het weer: eerst het vuur, daarna het water. De magie die in hem ontwaakt was.

De kleuren dartelden om hem heen, bewegende patronen die niets waren. Het overheersende geel, het rood en groen wuivend erdoorheen. Stil keek hij naar het schouwspel, de beweging, het geel dat groter werd, de andere kleuren rustiger, dartel, samenkomend in een vorm.

Vlinders. Een paar fladderden er nog, toen bleven ze stil. Ferr'han keek alleen maar, die stille vlinders op dat geel, tot hij zag dat het de muur was, vlinders geschilderd op een muur. Toen glimlachte hij en sloot zijn ogen.

Een geluid klonk, scherp, doordringend, en pas later beseftte hij dat het een stem was geweest. Zijn lichaam gloeide, terwijl het rilde. Stil bleef hij liggen en hij vroeg zich af wat sterker was: het rillen of het gloeien. Even later vroeg hij zich af of dat belangrijk was. Hij dacht eraan dat hij nat was, zijn haar, de lakens, en dat hij zich moest afdrogen, droge kleren aan moest trekken, maar stil bleef hij liggen. Rillend stil.

Een geluid kwam aangerold als een golf, dan hard, dan weer zacht, een geluid dat hij kende, dat vertrouwd klonk. Hij richtte zijn hoofd ernaartoe, en iets anders golfde door hem heen, onaangenaam en direct hield hij zijn hoofd stil. Langzaam vielen ook de golven in hem

stil, maar het geluid buiten hem zwol steeds verder aan, verschillende toonhoogtes door elkaar, allemaal vertrouwd, maar hij kon ze niet plaatsen. Net zomin als hij de bezorgdheid die erdoorheen klonk kon plaatsen.

Hij ving woorden op: 'met hem,' 'koorts,' 'als hij maar...'. Hij probeerde de woorden daartussen te verstaan, zinnen te smeden, maar het bleef golven en hij kon geen vast punt vinden om zijn bewustzijn aan te haken.

Iets koels op zijn voorhoofd leek alles even te stoppen en heel helder hoorde hij nu: 'Ferr'han.' Hij opende zijn ogen en zag een gezicht met een scheve neus en dansende ogen.

'Alles is nat, zijn hele bed.' Zo duidelijk klonk opeens de stem en nu wist hij ook van wie hij was: Milek, zijn Carr'linn. Er werd iets over hem heen gelegd waardoor hij nog meer ging gloeien en nog heviger ging rillen. Hij wilde het van zich af halen, maar zijn handen werden vastgepakt, het laken werd weer rechtgetrokken. Hij was ziek, zeiden ze, hij had koorts. Hij werd opgetild, iets koels op zijn hoofd, over zijn rug, zijn buik, armen, benen, en later lag hij op een droog kussen, onder een droge deken. Rillend. Gloeiend. Te groot voor deze

ruimte, te groot voor deze mensen. Te groot voor zijn lichaam.

Het oude huis rijst voor hem op, imposant, met zijn afgebladderd pleisterwerk waar grote stenen achter schuilgaan, met zijn erkers, hoge ramen van glas-in-lood, de verweerde, brede deur. Hij kent dit huis, maar hij heeft het nooit eerder gezien.

Hij stapt naar voren, strekt zijn hand uit en meteen beginnen zijn vingers te tintelen. De magie. Overal om hem heen is de magie. Zijn blik dwaalt weg van het huis, naar het steile klif rechts van hem en diep daaronder de bulderende zee, naar de tuin die het huis omringt, oude muurtjes, struiken, bloemen, planten die zich slingerend over de grond een weg banen, zich onderweg vastgrijpend aan andere planten, boomstronken – alles wat ze maar tegenkomen. Daartussendoor loopt een pad verder de tuin in, hier en daar overgroeid, maar goed begaanbaar.

De magie trekt aan hem. Deze hele plek is ervan doordrongen. Iedere beweging die hij maakt, iedere teug lucht die hij inademt, is magie. Ze zit in hem, stroomt door hem heen zoals ze altijd gedaan heeft. Hij kan zo

het pad volgen, door de tuin, naar de waterput en verder, de magie volgend.

Hij kent het hier.

Geluiden, stemmen. Het huis, de tuin, alles verdween. Hij lag in zijn bed, het was zijn kamer en er waren mensen. Iemand zat naast zijn bed, iemand stond bij het raam. Ze praatten zachtjes, hun woorden kon hij niet verstaan. Hij rilde.

Hij sloot zijn ogen om weer terug te keren naar dat huis, naar die plek met zijn magie die zo vertrouwd voelde. Om hem heen klonken de stemmen, zacht pratend, over hem. Hij hoorde Milek, Narr'han. Narr'han? Wat deed die hier? Iets koels werd over zijn voorhoofd gelegd; de koorts was nog niet gezakt, zei Narr'han.

Koorts?

'Ik heb zo'n hoge koorts niet vaak meegemaakt. Kun jij echt niets zien? Er moet meer aan de hand zijn.'

Ferr'han opende zijn ogen. Wie moest iets zien? Wat moest er aan de hand zijn? De kamer was schemerig, de wandlamp tegenover zijn bed wierp een zwak schijnsel op de kast, het raam. Narr'han naast zijn bed. Haar zag hij pas toen ze sprak.

'Nee,' zei ze. Ze kwam uit een donkere hoek tevoorschijn, haar tred zo licht alsof ze zweefde, haar gezicht spookachtig wit. 'Nee, ik zie niets bijzonders.'

Narr'han keek naar hem. Even later voelde hij de hand van de genezer op zijn borst. 'Raadselachtig.'

Krachtstroompjes voerden van Narr'hans hand door Ferr'hans lichaam, maar veel was het niet. Toch voelde hij zijn Aldych-kracht sterker worden, de mist verdween. Hij was niet ziek. Wat Narr'han koorts noemde, was... Magie. De magie van het huis, van de waterval. Zijn magie.

'Ik kom morgen kijken of het beter gaat. Drink goed en probeer te slapen.' Terwijl hij wegliep, mompelde Narr'han nog iets wat Ferr'han niet verstond.

'Heeft u nog iets nodig?' Milek.

Ferr'han schudde zijn hoofd. 'Nee, je kunt gaan. Ik voel me prima.' Milek trok een wenkbrauw op, maar zweeg. In zichzelf grinnikend keek Ferr'han hem na toen hij de kamer verliet.

'Je hebt een vreemde energie in je.'

Zijn ogen schoten open. Hij had gedacht dat hij alleen was, maar uit een hoek van de kamer kwam Argadwyn naar hem toe en ging op de rand van zijn bed zitten.

'Een magie die bezig is je Aldych-kracht weg te drukken.'

'Dat zie je?' vroeg Ferr'han.

'Ik zie het,' zei Argadwyn. 'Heel duidelijk.'

De magie die probeerde zijn Aldych-kracht weg te drukken... Kwam daar het rillen en gloeien vandaan?

'Tegen Narr'han zei je dat je niets bijzonders kon zien.'

Ze antwoordde niet, staarde langs hem heen.

Iets wat zijn Aldych-kracht wegdruckte, ze zouden alles doen om dat te voorkomen. Ze zouden alles op alles zetten om zijn magie weg te krijgen en dan ontdekken hoe krachtig ze was, hoe hij hen kon... Weer die duistere gedachten.

Zij wist het. Zij wist wat zijn magie was, daarom had ze niets gezegd. Even aarzelde hij, toen vroeg hij het: 'Weet jij het?'

Ze legde haar hand op zijn borst en onmiddellijk voelde hij de magie naar haar toe stromen. Zijn lichaam werd rustig: het rillen verminderde, hij gloeide niet meer.

Plotseling haalde ze haar hand weg, alsof ze gestoken was. Zonder nog iets te zeggen stond ze op en verliet zijn slaapvertrek.

Zijn magie, zijn Aldych-kracht, zijn droomwandeling naar dat huis. Dat huis voelde zo vertrouwd, bijna alsof

hij naar binnen kon gaan en precies wist waar alles was, waar alle trappen naartoe leidden, wat zich achter de deuren bevond, waar zijn kamer was. Hij had er langer moeten blijven, hij had de magie moeten volgen die hem door de tuin zou voeren, naar de waterput. Nee, hij had helemaal geen waterput gezien. Hoe kwam hij daarbij?

Hij stond op, de kamer tolde, hij wachtte tot de duizeling was weggetrokken en liep naar zijn kledingkast. Hij kon niet in bed blijven. Hij moest zijn Aldych-kracht verder ontwikkelen, leren met zijn gave om te gaan. En dat andere. Die magie die hier niet thuishoorde, maar die op de een of andere manier wel in hem zat. En die sinds zijn Kléar'ach bezig was zijn Aldych-kracht te verdringen.

Hij keek naar zijn kleren zonder ze echt te zien. Hij wist niet eens welk moment van de dag het was, wat hij nu moest doen. Of het tijd was voor ontbijt, of diner. Of hij moest slapen of naar buiten gaan. Hij wist zelfs niet welke dag het was, hoelang had hij in bed gelegen? Hoelang was het geleden dat hij zijn Kléar'ach had ontvangen? Dagen, dacht hij.

Hij pakte een zwarte broek, een lichtblauwe tuniek. Daarna reikte hij naar een mantel van paars fluweel die al zo lang hij zich herinnerde in zijn kast hing, maar die hij nog nooit had gedragen. Zijn vingers gleden over de

zachte stof, de magie tintelend door zijn vingertoppen. Nu was het moment om deze mantel te dragen. Hij liet hem op zijn schouders neerkomen, zacht en licht. Met een kleine gesp die aan de buitenkant onzichtbaar was, maakte hij hem dicht. De stof viel over zijn schouders en armen, glanzend waar het licht erop scheen, bijna zwart in de diepte van de plooien. In de spiegel zag hij zichzelf, zo groot als hij zich voelde. Deze keer schrok hij er niet van.

Rustig liep hij naar het midden van zijn kamer. Hij strekte zijn handen voor zich uit, met de palmen open, als om iets te ontvangen. De magie verzamelde zich, bewoog tussen zijn handen en vloeiende verder de ruimte in, zich een weg zoekend.

Hij schrok op van een kreet en liet zijn handen zakken. In de doorgang naar de andere ruimte stond Argadwyn. Met opengesperde ogen en een bleek gezicht keek ze hem aan. Toen hij naar haar toe liep, schudde ze haar hoofd en deed een stap opzij.

Hij liep verder, de lange gang door, de houten trap op. Even later betrad hij de eetzaal. Ze zaten allemaal aan tafel, de hele familie. Enkele glazen waren nog maar halfvol, het geroezemoes van hun stemmen en het getik van bestek op de borden klonk door de zaal. Toen hij

binnenkwam, werd het stil. Allemaal keken ze naar hem. Hij wist wat ze zagen, waarnaar ze keken, en dat was niet alleen zijn paarse mantel. Zij zagen dat hij veranderd was.

Hij zag het aan de scherpe blik van Keredwyn, aan de verrassing die over Narr'hans gezicht gleed voordat hij de lege stoel naast zich naar achteren schoof. Ferr'han liep ernaartoe, nam plaats, de gesprekken hervatten zich. Alleen Dorr'han bleef verstart zitten, zijn ogen opengesperd, zijn mond in een 'O,' alsof hij in een geschokte uitroep was blijven steken.

Iemand schonk wijn in Ferr'hans glas, er werd iets tegen hem gezegd, maar hij zat gevangen in de verschrikte aanblik van Dorr'han. Pas toen Myrr'han zijn blik op Dorr'han richtte en zijn naam zei, sloot Dorr'han zijn mond en verdween de verschrikte uitdrukking van zijn gezicht.

'Het lijkt of je een spook hebt gezien,' zei Myrr'han.

Dorr'han pakte met een bruuske beweging zijn glas, goot in één keer het laatste restje wijn in zijn mond, zette zijn glas neer, maar half op een lepel en het viel om. Hij stond op, stootte tegen de tafel en verliet de eetzaal.

Een spook. Een angstig gevoel sloop Ferr'hans
gedachten binnen en nestelde zich.